

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 1 sierpnia 2017 roku, Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi w sprawie, sygn. akt III C 411/15, z powództwa H. D. przeciwko M. B., B. S., Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W., (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. o zapłatę: 1) uchylił w całości wyrok zaoczny wydany przez Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi z dnia 13 sierpnia 2015 roku w sprawie III C 411/15; 2) zasądził solidarnie od M. B., (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł., a dodatkowo również od Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz H. D. kwotę 6.970 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 5 sierpnia 2016 roku do dnia zapłaty, z tym zastrzeżeniem, że zapłata powyższej kwoty w całości lub w części przez pozwanych odpowiedzialnych solidarnie, bądź przez Towarzystwo (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w W., zwalnia pozostałych pozwanych do wysokości dokonanej zapłaty; 3) zasądził solidarnie od M. B., (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. na rzecz H. D. odsetki ustawowe od kwoty 6.970 złotych za okres od dnia 1 maja 2015 roku do dnia 4 sierpnia 2016 roku; 4) oddalił powództwo w pozostałym zakresie; 5) rozliczenie kosztów procesu pozostawił rozstrzygnięciu referendarza sądowego przy zastosowaniu zasady stosunkowego rozliczenia kosztów procesu i przyjęciu, iż powódka wygrała proces w 14 %.

Apelację od powyższego wyroku złożyła strona pozwana Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna, zaskarżając orzeczenie w zakresie pkt. 2 wyroku, w części co do kwoty 2.970 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 5 sierpnia 2016 roku do dnia zapłaty, w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach postępowania, stosownie do zakresu zaskarżenia. Rozstrzygnięciu skarżący zarzucił naruszenie:

- art. 232 w zw. z art. 278 § 1 w zw. z art. 130⁴ § 5 k.p.c. skutkujące nieuprawnionym ustaleniem przez Sąd potrzeby i zakresu opieki osób trzecich, podczas gdy powódka nie udowodniła powyższej okoliczności, a zmierzający do jej wykazania dowód z opinii biegłego został przez Sąd pominięty, z uwagi na nieuiszczenie przez powódkę zaliczki;

- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez wyprowadzenie przez Sąd wniosków niewynikających z prawidłowo zebranego materiału dowodowego i przyjęcie, że powódka w ogóle wymagała pomocy osób trzecich oraz ustalenie zakresu tej opieki w wymiarze 270 godzin przez łączny okres 90 dni podczas gdy powyższy wniosek Sądu jest nieuprawniony, co doprowadziło do nieuzasadnionego zasądzenia odszkodowania w kwocie 2.970 zł;

- art. 444 § 1 k.c. poprzez jego nieprawidłową wykładnię polegającą na wadliwym przyjęciu, że powódka w wyniku zdarzenia doznała szkody majątkowej w wysokości 2.790 zł i należne powódce odszkodowanie winno obejmować zwrot równowartości kosztów opieki osób trzecich, podczas gdy okoliczność ta nie została wykazana przez stronę powodową, jak również nie wykazano przyjętego przez Sąd zakresu tej opieki (tj. 60 dni x 4h dziennie + 30 dni x 1 godz. dziennie), co w konsekwencji doprowadziło do zasądzenia odszkodowania w kwocie przewyższającej wysokość rzeczywiście doznanej przez powódkę szkody;

Skarżący wniósł o zmianę skarżonego orzeczenia poprzez oddalenie powództwa w skarżonej części, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania za obie instancje według norm przepisanych.

Na rozprawie apelacyjnej pełnomocnik powódki wniósł o oddalenie apelacji i o zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

apelacja nie jest zasadna.

Zaskarżone rozstrzygnięcie zostało wydane w wyniku prawidłowo ustalonego stanu faktycznego, które to ustalenia Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne, jak również w następstwie bezbłędnie zastosowanych przepisów prawa materialnego.

Rozpoczynając analizę zarzutów apelacji, należy odnieść się w pierwszej kolejności do zarzutów prawa procesowego, gdyż prawidłowo ustalony i oceniony stan faktyczny determinuje kierunek dalszych rozważań w aspekcie prawa materialnego.

W pierwszej kolejności za chybiony należało uznać zarzut naruszenia prawa procesowego, tj. przepisu art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie dowolnej oceny dowodów przeprowadzonych w sprawie bez ich wszechstronnego rozważenia w oparciu o zasady logiki i doświadczenia życiowego oraz poprzez jego wybiórczą ocenę. W myśl powołanego wyżej przepisu ustawy Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Ocena dowodów polega na ich zbadaniu i podjęciu decyzji, czy została wykazana prawdziwość faktów, z których strony wywodzą skutki prawne. Celem Sądu jest tu dokonanie określonych ustaleń faktycznych, pozytywnych bądź negatywnych i ostateczne ustalenie stanu faktycznego stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia.

Ocena wiarygodności mocy dowodów przeprowadzonych w danej sprawie wyraża istotę sądenia w części obejmującej ustalenie faktów, ponieważ obejmuje rozstrzygnięcie o przeciwnych twierdzeniach stron na podstawie własnego przekonania sędziego powziętego w wyniku bezpośredniego zetknięcia ze świadkami, stronami, dokumentami i innymi środkami dowodowymi. Powinna odpowiadać regułom logicznego rozumowania wyrażającym formalne schematy powiązań między podstawami wnioskowania i wnioskami oraz uwzględniać zasady doświadczenia życiowego wyznaczające granice dopuszczalnych wniosków i stopień prawdopodobieństwa ich występowania w danej sytuacji.

Jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami, lub gdy wnioskowanie Sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych to przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona.

W kontekście powyższych uwag należy stwierdzić, iż wbrew twierdzeniom apelującego w rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w oparciu o cały zgromadzony materiał dowodowy i nie naruszył dyspozycji art. 233 § 1 k.p.c. Przeprowadzona przez ten Sąd ocena materiału dowodowego jest w całości logiczna i zgodna z zasadami doświadczenia życiowego, zaś wszelkie podniesione w tym zakresie w treści apelacji zarzuty stanowią w istocie jedynie niczym nieuzasadnioną polemikę z prawidłowymi i nieobarczonymi jakimkolwiek błędem ustaleniami Sądu pierwszej instancji.

Z wywiedzionej przez stronę pozwaną apelacji wynika, iż skarżący upatruje naruszenie przez Sąd Rejonowy powołanej wyżej normy prawnej poprzez, błędne jego zdaniem ustalenia, że powódka wymagała pomocy osób trzecich w wymiarze 270 godzin przez łączny okres 90 dni. Zdaniem Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił, że powódka wymagała pomocy osób trzecich przez okres pierwszych dwóch miesięcy w wymiarze czterech godzin dziennie, zaś przez następny jeden miesiąc jedną godzinę dziennie. Prawidłowe ustalenia Sądu Rejonowego w tym zakresie zostały poczynione w oparciu o zeznania świadków. Ocena tych dowodów była logiczna i zgodna z zasadami doświadczenia życiowego. Dla poparcia prawidłowości tych ustaleń, należy przytoczyć pominiętą przez Sąd Rejonowy, z powodu nieuiszczenia zaliczki, opinię biegłego z zakresu ortopedii, z której wynikało, że ze względu na doznane w dniu 12 maja 2012 roku obrażenia narządów ruchu u powódki, występowała potrzeba częściowej pomocy osób trzecich przez okres około 2 miesięcy po zdarzeniu. Pomoc innych osób w tym okresie była powódce potrzebna przeciętnie w ciągu ok. czterech godzin dziennie. U powódki występowała potrzeba okresowej pomocy osób trzecich przez dalszy jeden miesiąc. Pomoc innych osób w tym okresie czasu była powódce potrzebna przeciętnie w ciągu ok. jednej godziny dziennie (opinia biegłego k. 185). Na marginesie dodać należy, że skarżący na rozprawie w dniu 18 lipca 2017 roku nie kwestionował opinii biegłego.

Wbrew zatem stanowisku skarżącego Sąd Rejonowy poczynił w niniejszej sprawie prawidłowe ustalenia faktyczne, oparte na rzetelnie i wnikliwie przeprowadzonej ocenie materiału dowodowego.

Niezasadny jest zarzut naruszenia art. 232 k.p.c. w zw. z art. 278 § 1 k.p.c. w zw. z art. 130⁴ § 5 k.p.c. Rację ma skarżący, że Sąd Rejonowy postanowieniem z dnia 8 maja 2017 roku pominął dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu ortopedii A. W. z uwagi na nieuiszczoną zaliczkę na poczet wynagrodzenia biegłego. Wbrew twierdzeniom skarżącego powódka potrzebę korzystania z pomocy osób trzecich udowodniła innymi środkami dowodowymi – zeznaniami świadków. A stawkę godzinową za opiekę Sąd Rejonowy prawidłowo określił powołując się na stawkę (...) Komitetu Pomocy (...) (11 zł za godzinę).

Za chybiony należało uznać zarzut naruszenia prawa materialnego w postaci art. 444 § 1 k.c. Zarzut ten sprowadza się w istocie do zakwestionowania dokonanych przez Sąd Rejonowy ustaleń co do potrzeby i zakresu pomocy osób trzecich, udzielonej powódce. Jak już opisano powyżej, brak jest jakichkolwiek wątpliwości, że okoliczności te zostały udowodnione. Niewątpliwym jest, że powódka poniosła szkodę w tym zakresie i należne jej odszkodowanie powinno obejmować zwrot kosztów opieki sprawowanej na rzecz poszkodowanej.

Z tych wszystkich względów, na podstawie art. 385 k.p.c., Sąd Okręgowy oddalił apelację.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c., w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. zasądzając od Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powódki 450 zł, tytułem zwrotu kosztów postępowania stanowiącego wynagrodzenie pełnomocnika stosownie do treści § 2 pkt. 3 w zw. z § 10 pkt. 1 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r, poz. 1800).